

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 503/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. októbra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED]

[REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Slavomírom Jančiarom, J. Kozáčka 13, Zvolen, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Cob 18/2016 z 27. apríla 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED]

[REDACTED], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bola 25. augusta 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie v záhlaví označených práv uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Cob 18/2016 z 27. apríla 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Týmto uznesením krajský súd zmenil uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania tak, že zaviazal žalobcu (sťažovateľa, pozn.) nahradiť žalovaným v 1. a 2. rade trovy konania spoločne a nerozdielne vo výške 5 134,86 € do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia a náhradu trov odvolacieho konania žalovaným v 1. a 2. rade nepriznal. Súd prvej inštancie zastavil konanie na základe späťvzatia žaloby zo strany sťažovateľa a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Žalovaní v 1. a 2. rade podali proti uzneseniu súdu prvej inštancie v časti výroku o trovách konania odvolanie, ktoré odôvodnili nesprávnym právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie, keď tento rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej „OSP“), pričom mal postupovať podľa § 146 ods. 2 OSP. Sťažovateľ nesúhlasil s pokračovaním súdneho konania, pretože na dlžníka [REDAKOVANÉ], bol vyhlásený konkurz, a bol teda toho názoru, že v danom prípade je konanie prerušené. Krajský súd sa stotožnil s odvolacou námietkou, že konanie bolo zastavené zavinením sťažovateľa, a preto je povinný podľa § 146 ods. 2 prvej vety OSP nahradiť žalovaným v 1. a 2. rade trovy konania.

2. Sťažovateľ bol toho názoru, že napadnutým uznesením krajský súd „*nesprávne interpretuje platné ust. § 47 ods. 1, ods. 3, ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. a to až do takej miery, že pokračuje v prerušenom predkonkurznom súdnom konaní bez návrhu správcu (správca výslovne odvolaciemu súdu do predmetného súdneho konania oznámil, že nedáva súhlas na pokračovanie v súdnom konaní, ktoré sa má týkať rozhodovania o odvolaní proti prvostupňovému uzneseniu o trovách konania), čím došlo k porušeniu uvádzaných základných práv sťažovateľa...*“. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie v záhlaví označených práv, zrušil napadnuté uznesenie a vrátil vec

krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal sťažovateľovi náhradu trov konania na účet jeho právneho zástupcu.

3. Právomoc ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti fyzickej osoby podľa čl. 127 ústavy proti rozhodnutiu či zásahom „všeobecných súdov“ vrátane krajského súdu je výlučne založená na jeho prieskume z hľadiska dodržania ústavnoprávnych princípov, t. j. či v konaní a rozhodnutí v ňom vydanom (ne)boli dotknuté predpismi ústavného poriadku chránené práva alebo slobody fyzickej (právnickej) osoby. To v danom kontexte znamená, že ani prípadná vecná nesprávnosť rozhodnutia všeobecného súdu nie je sama osebe významná, lebo konanie o sťažnosti nie je pokračovaním konania, v ďalšej inštancii mimo rámec všeobecného súdu a ústavnému súdu v ňom zásadne neprislúcha, aby v jeho rámci prehodnocoval skutkové a právne závery všeobecného súdu alebo zjednocoval ich judikatúru.

4. O taký prípad išlo aj v prerokováanej veci, keď napadnutému rozhodnutiu krajského súdu nemožno z ústavnoprávneho hľadiska čo vytknúť. Právny názor krajského súdu vyslovený najmä v bodoch 4 a 6 odôvodnenia napadnutého uznesenia je zdôvodnený zrozumiteľne a presvedčivo a je možné ho považovať za ústavne udržateľný. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré zaviazal sťažovateľa na náhradu trov konania žalovaným v 1. a 2. rade, pričom sa ústavne konformným spôsobom vysporiadal s jeho námietkou spočívajúcou v nesúhlase s pokračovaním v konaní z dôvodu vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka, ktorého je správcom.

5. Sťažnosti sťažovateľa chýbala v tomto smere akákoľvek ústavnoprávna dimenzia, keď jej základom bolo iba vyjadrenie nesúhlasu s vysloveným právnym názorom odvolacím súdom pri posúdení otázky prerušenia súdneho konania podľa § 47 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších prepisov (bod 2). Neúspech v tomto konaní však nemôže sám osebe znamenať porušenie sťažovateľom označených práv.

6. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. októbra 2017